

Let Icarusa

Na obzore sa rodí žerávy obor oznamujúc začiatok skazy,

Syn a otec na hradbách stoja a takto starší hlási:

„Dieťa moje jediné, poklad ty môj drahý,

nedotykaj sa výšok, ani hlbín morí!“

„Za mnou sa ty drž, dedič môj jediný, ak vzdialíš sa ty odo mňa,

poletíš ty iným smerom, nič dobré ti to nezvestí!“

Daidalos ho varoval, mladosti nerozkáže bohužiaľ nik

to on už dávno vedel a vidal tichý vzlyk

Ba roztopené zlato, tak žeravé bolo slnko v deň ten osudný

vzduch sa roztriasol pod rozpáleným, perím mohutným

a krídla z vosku, letmý záblesk na oblohe čistej sťa detský sen

Icarus stúpал tam kde bohov počuť mocný rev

Varoval ho otec, Daidala , povedal mu o ohni nebies,

mocnejšom než plamene závisti či pýchy ktorá ho derie.

No po ucitení blahu leta, vášeň v ňom horela silnejšie než strach,

more pod ním ticho šepkalo o skaze, varovala mladého o hlbínach,

kto by už však počúval šum vln keď slnko kričí cez ne?

Tá nepoznaná voľnosť po rokoch čakania aby do Atén sa vrátiť mohol,

mu nenechala možnosť inú, než letieť vyššie a vyššie ako na love sokol!

A nachvílu mal pocit, že vidí celý svet,

gravitácia neplatila, bol iba on a nežný let.

Slnko ho prestalo páliť, namiesto toho cítil jeho žiar,

lúče ho hriali v jemnom objatí, kde prvý raz, sa necítil sám.

„Aký len som bol hlupák! Báť sa pádu keď predtým sa dotknem výšin!

Miestu kde hody má Zeus sa na chvíľu vplýžim“

-„Oh ty chladné more čo telo moje budeš už na veky knísať,

vec že tvoje ruky nežné budem na dne vnímať“-

Horucé kvapky vosku po chrbte mu rýju rozsudok smrti,
no on očarený krásou slnka do diali letí
Obklopili ho pierka čo vystelú mu miesto odpočinku posledného,
jeho telo mení sa na dar pre Apolla posvätného

Icarus padal ako kométa horiaca vlastným plameňom
Na nebi maľoval odkaz ohňom. tečúcim po oblohe jasným prameňom
Jeho teraz krídla čierne sa stali plátnami tvorby jeho samého
a on s radosťou poddal sa osudu preňho daného

Rútil sa k moru a hoci horel jasne ako hviezda za tmavej noci
videl a cítil viac než človek márnomyseľnosti
Nárek nebol počuť svetom, nepadli žiadne cudzie slzy
iba otec čo sa otočil na nebohého kričí

Zem ostáva nemená, svet sa v rytme ronakom točí
a duša otca tíško plače, v bôli krídiel ho mučí
Ale je niečo čo vám nikto nepovedal

Icarus sa smial ako padal, hodil hlavu smerom k slnku
s úsmevom zakričal na svet pod ním, ruky rozťahnuté na celú dĺžku
Chlapec celý život zavretý v labyrinte čo si stvaval
pocítil slobodu a vyšie ako ktorýkoľvek smrtník sa vydral

Áno Icarus spadol, ale predtým letel.

Barbora Vangoríková, 15 rokov, Let Icarusa, Školská 2, 018 41 Dubnica nad Váhom,
Slovakia